

pct.reglen (§ 84), betaling for de valgte ydelser og betaling for skat.

Kommunernes merindtægt er bestemt af beboernes betaling for ydelser, beboernes skattebetaling og kompensationsbeløbet fra staten.

Amternes merindtægt skyldes hovedsagelig beboernes betaling for ydelser samt beboernes skattebetaling.

Statens udgifter er næsten udelukkende kompensationsbeløbet til kommunerne.

Imidlertid er det ikke formålet med lovforslaget at flytte beløb fra staten til de (amts-)kommunale kasser. Derfor reguleres bloktilskuddet i forhold til amtskommunerne således, at de økonomisk er stillet som før forslaget, dvs. at bloktilskuddet reduceres med 14 mio. kr. i 1991 og 22 mio. kr. i 1992.

Udgifternes fordeling fremgår herefter af tabel 2.

Tabel 2. Fordelingsvirkning af forslaget efter udligning over bloktilskud

	Mio. kr. (91-niveau)				samlede off. udg.
	beboeren	kommune	amt	stat	
1991	45	24	0	-69	-45
1992	75	11	0	-86	-75

Når kommunerne fortsat optræder med en merindtægt (hvilket er en følge af den størrelse, man foreslår for kompensationsbeløbet), så skyldes det, at forsøgskommunerne ikke ubeskåret får skatteindtægterne fra de udbetalte pensioner. Skatteindtægter udlignes nemlig efter de almindelige regler herom. For at holde forsøgskommunerne skadesløse er det derfor nødvendigt at overkompensere kommunerne som helhed. Dette problem forsvinder, hvis ordningen senere måtte blive permanent og gældende for alle. Desto flere kommuner, der medvirker i ordningen, desto mindre betydning får udligningssystemet, og desto mindre overkompensation er nødvendig.

b. Pensionsudbetaling på institutioner for personer med vidtgående fysiske eller psykiske handicap og særlige plejehjem (§ 119-ordningen)

Som nævnt i de almindelige bemærkninger indebærer forslaget, at der skabes mulighed for, at ordningen medio det første år kan omfatte 500 personer og medio det andet år yderligere 500 personer.

Som det fremgår af beregningerne, skønnes dette at medføre statslige merudgifter på 10 mio. kr. det første år og 20 mio. kr. det andet år. Efter lovforslaget er der derfor afsat en økonomisk ramme til forsøget af denne størrelse.

Udgifterne fremkommer først og fremmest ved at beboernes disponible indkomst forøges.

En »gennemsnitsbeboer«, der er omfattet af ordningen, vil have en (gennemsnitlig) disponibel indkomst på 29.886 kr. om året.

Dette vil være en stigning i beboernes disponible indkomst. Beboernes nuværende disponible indkomst er stort set kun beløbet til personlige fornødenheder (lomme pengebeløbet), som er på 9.768 kr. årligt (beregnet som et vægtet gennemsnit). Lomme pengebeløbet spænder fra 8.280 kr. årligt til 22.020 kr. årligt.

Det bemærkes dog, at beboere på 67 år og derover vil få tilkendt folkepension, hvorfor stigningen i den disponible indkomst vil være beskeden for denne gruppe.

Den disponible indkomsts komponenter er angivet i tabel 3.

Tabel 3. Den gennemsnitlige disponible indkomst for beboere, der er omfattet af forsøgsordningen.

	årlig indkomst (91-niveau)
pension m.v.	76.572
servicepakke	-47.064
skat	-1.109
husleje	-263
anden indtægt	1.750
disp. indkomst	29.886
gns. lomme pengebeløb	9.768
indtægt udover lomme penge	1.750
stigning i disp. indkomst	18.368

Huslejen er i tabellen beregnet som 15 pct. af den del af indkomsten, som er udover den sociale pension. (Husleje på 15 pct. af den sociale pension er indregnet i pakkeprisen).

For de enkelte beboere vil der være forskelle på de disponible indkomster. Under forudsætning af, at den gennemsnitlige pakkepris bliver af tilsvarende størrelsesorden som for § 85 a plejehjemmene, vil beboerne i gennemsnit få en stigning i den disponible indkomst.

For § 112 området er det ikke nødvendigt med en kompensationsordning i lighed med den ordning, der er knyttet til § 85 a-ordningen for kommunernes indtægtstab.

Det skyldes, at beboerne på institutionerne efter § 112 ikke formodes at have indtægter af væsentlig omfang, og amt/kommune mister derfor ikke indtægt fra beboerne ved overgang til udbetaling af pension.